

Arrest

nr. 110 387 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Sayed Karam (provincie Paktia) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent niet getrouwd en bent gedurende 11 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst begin april 2011. Op 17 mei 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie in uw geboortedorp Jahad. Uw moeder was al ongeveer vijf jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan overleden aan een ziekte en uw vader was twee jaar nadien omgekomen in een ongeluk, waarbij overigens ook uw enige broer A.(...) M.(...) zwaar gewond was geraakt. Uw oudere en tevens enige zus, is al meer dan tien jaar getrouwd en woont

al meer dan zes jaar met haar man B.(...) J.(...) in Kabul, waar hij een overheidsbaan betreft. De laatste drie jaar voor uw vlucht verbleef u in Gardez, de hoofdstad van Paktia, waar u zich naast uw studies ook toedeed op het verwerven van een inkomen. Uw broer, die het beroep van leraar uitoefende, was immers eind 2009 ontvoerd door de taliban en u zag zich bijgevolg verplicht zijn vrouw en kinderen, en ook uw tante, financieel te ondersteunen. Met dit doel voor ogen werkte u links en rechts als arbeider en had u naar de aanloop van de laatste parlementsverkiezingen in september 2010 tevens een betrekking bemachtigd als medewerker van een kandidaat uit Paktia. U vreesde weliswaar de taliban in uw geboortedorp, maar ging desondanks toch een bezoekje brengen aan uw tante eind september 2010. Terwijl u bij haar verbleef ontstond prompt een vuurgevecht tussen taliban, die zich in het leegstaande huis van uw ouders hadden verschanst, en regeringstroepen. Aangezien uw huis amper vijf minuten van dat van uw tante was verwijderd, was u getuige van de gevechten vanop het dak. Ondanks een, na afloop van de gevechten door het 'Afghan National Army' (ANA) afgeroepen, avondklok, vond u het toch uw plicht aangifte te gaan doen van de vernieling van uw huis in het districtshuis van Sayed Karam. Hier werd u er echter terstond van beschuldigd onderdak te hebben verleend aan taliban en achter slot en grendel gezet. Pas na meer dan veertig dagen hechtenis werd u, middels betaling van smeergeld, door een politieman geholpen de benen te nemen. U werd naar Kabul gebracht waar u nog anderhalve maand bij uw zus en schoonbroer verbleef, tot een smokkelaar werd gevonden. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 17 mei 2011 asiel aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban en de autoriteiten vreest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u twee documenten voor: het betreft uw originele taskara, uitgegeven in Sayed Karam op 4 dalwa 1389 Afghaanse kalender (AK) (24 januari 2011 Gregoriaanse kalender (GK)) en een originele identiteitsbadge op uw naam van de 'Independent Election Commission' (IEC).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Door tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden, slaagt u er immers niet in uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven.

Op de keper beschouwd komt het Commissariaat-generaal, na een grondige doorlichting van uw verklaringen, tot de slotsom dat aan geen enkel deelaspect van uw relaas geloof kan worden gehecht.

Zo lijkt u te willen laten uitschijnen dat de taliban u ook omwille van de bezigheden van uw broer vervolgden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in dit verband dat het feit dat uw broer ontvoerd was, "al genoeg bewijs was dat zij (de taliban) uw familie in de gaten hielden" (zie vragenlijst DVZ, dd.26/05/2011, p.3) en ook op het CGVS laat u niet na te vermelden dat uw broer werd ontvoerd door de taliban, daar hij, ondanks drie aanmaningen, weigerde zijn betrekking als leraar op te geven, en dat u, "na hem, de oudste bent" (zie gehoorverslag CGVS, dd.16/04/2012, p.8 en p.14). Dit houdt echter, tegen het licht van enkele flagrante tegenstrijdigheden, geen steek. Zo was u er op de DVZ van overtuigd dat uw broer "in de eerste week van de 7de maand 1388" AK (23 tot 30 september 2009 GK) ontvoerd werd (DVZ, p.3). Tegenover het Commissariaat-generaal houdt u echter met stelligheid vol dat dit voorval zich "in de 8ste maand" van 1388 AK heeft voorgedaan (CGVS, p.15). Verder deed u op de DVZ uiteen dat u, sinds de ontvoering van uw broer, "niet meer naar huis bent gegaan" en dat u, behalve die "één of twee keer" dat u "stiekem naar huis bent gegaan", "altijd in het centrum (Gardez) heeft gewoond" (DVZ, p.3). Dit strookt andermaal niet met uw uiteenzetting op het CGVS, waar u verkondigt na de ontvoering van uw broer, "zijn kinderen en uw schoonzus" financieel te hebben ondersteund, waarbij u er bovendien aan toevoegt dat u pas "niet meer naar uw dorp kon teruggaan", toen u "met een kandidaat werkte" (CGVS, p.14). Daar u deze post in 2010, gedurende ongeveer een maand voor de verkiezingen van 27 sambula AK (18 september GK) (CGVS, p.4 en p.12), betrok, en er hier met andere woorden sprake is van een discrepantie van een jaar, betreft het hier eens te meer een markante tegenstrijdigheid.

Overigens slaagt u er, zelfs wanneer het CGVS u op de man af, tot tweemaal toe, vraagt of u ooit bedreigd werd door de taliban, hoegenaamd niet in enige vrees te concretiseren. U schetst telkens een eerder algemene angst voor de taliban zoals die zich klaarblijkelijk heeft genesteld bij de dorpelingen, en meer specifiek, bij de "mensen die voor de campagnes werkten". U gaat vervolgens nog een stapje verder en stelt ronduit dat de "taliban vooraf hadden aangekondigd" dat zij (deze campagnemedewerkers) "zouden worden omgebracht" (CGVS, p.15). Los van het feit dat het op zijn minst bevreemdend is dat u, omwille van de nogal zwakke reden dat "uw examens eraan kwamen", en ondanks het gegeven dat "de taliban de dag ervoor bij uw tante waren geweest om naar u te vragen", desalniettemin besloot een bezoekje te brengen aan uw familie, is het bovendien opmerkelijk

dat u, in het licht van de hierboven weergegeven aankondigingen van de taliban, überhaupt in dienst bent getreden van de politicus S.(...) W.(...) M.(...). Volgens uw uiteenzetting moest u immers voor hem onder andere "foto's ophangen aan de muren en ze tonen aan de mensen" en hem zelfs "introduceren bij de mensen" (CGVS, p.4, p.10, p.12 en p.14). Dit zijn bezigheden die, met uw bijkomende bedenkingen over de taliban in het achterhoofd, met name dat "zij overal informanten hebben" (CGVS, p.19 en p.20) en dat "het een zeer gevaarlijke regio is" (CGVS, p.15), de taliban bezwaarlijk konden zijn ontgaan en waaraan met andere woorden weinig geloof kan worden gehecht.

Dat dit aspect van uw relaas - uw vrees voor de taliban omwille van uw vermeende activiteiten als politiek medewerker - het CGVS allerm minst plausibel toeschijnt, wordt verder gestaafd door een onderzoek van de voorgelegde kaart van het IEC. Deze vertoont immers de niet mis te verstane boodschap dat ze niet geldig is zonder een begeleidende identificatie met foto ("supporting photo identification") (zie stuk 2). Aangezien uw taskara werd verstrekt op 4 dalwa 1389 AK (24 januari 2011 GK) (zie stuk 1), een aantal maanden na de parlementsverkiezingen van 18 september 2010 waaraan u uw medewerking verleende, en u verder geen identificatie met foto in uw bezit had, doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten als politiek medewerker. Uw uitvlucht dat u "deze kaart enkel kon gebruiken op de verkiezingsdag", en dat voor de rest van de tijd, uw "naam geregistreerd was in zijn boek" houdt, aangezien u een volle maand tewerkgesteld was (CGVS, p.12 en p.16), dan ook geen steek. De vaststelling overigens, dat u zelfs niet weet hoeveel stemmen uw kandidaat heeft behaald in die verkiezingen (CGVS, p.10), terwijl u er per slot van rekening een maand naartoe had geleefd, is eveneens merkwaardig en bevestigt verder het oordeel van het CGVS, met name dat aan uw verkiezingsloopbaan weinig geloof kan worden gehecht. Deze opmerkingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban en doen tevens ernstige vragen rijzen bij de echtheid van het voorgelegde stuk.

Voorts overstijgt uw weergave van de evenementen, die nochtans de directe aanleiding vormden voor uw vertrek, namelijk het vuurgevecht tussen taliban en regeringstroepen achter uw huis, en uw daaropvolgende gevangenschap en ontsnapping, nauwelijks het anekdotische en versterken bovendien tal van flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties deze indruk. Zo verklaart u enerzijds dat u, nadat het gevecht was afgelopen, "de volgende ochtend, naar het districtscentrum werd uitgenodigd", waar u vervolgens werd beschuldigd van betrokkenheid bij talibanactiviteiten (CGVS, p.14). Even later gooit u echter het roer om en luidt het dat u "naar het districtshuis bent gegaan", omdat u "een klacht wou indienen daar uw huis was vernield" (CGVS, p.17). Dit is opmerkelijk. Het mag overigens verbazen dat u überhaupt een klacht wilde gaan indienen over een 'materieel' feit als de vernieling van jullie huis, daar u het na de verdwijning van uw broer blijkbaar nochtans niet de moeite vond. "Ze kunnen niets doen", "het is een zeer gevaarlijke regio" (CGVS, p.15), en "de politie helpt nooit mensen" (CGVS, p.17) waren uw argumenten in dit verband. Dit bestempelt uw beslissing om het nu wel - overigens zeer urgent - te doen, omdat "u voelde dat het uw verantwoordelijkheid was" (CGVS, p.17), onvermijdelijk als inconsistent en volkomen ongeloofwaardig. Verder blijkt u enerzijds tijdens uw hechtenis "een paar keer te zijn verhoord door agenten" (DVZ, p.2), maar spreekt u dit anderzijds tegen door te poneren "niet de kans te hebben gekregen het uit te leggen", daar "er geen onderzoeksteam was tijdens de 45 dagen" gevangenschap en u niet werd ondervraagd (CGVS, p.18). Ten slotte raakt ook het relaas van uw ontsnapping kant noch wal. U beweert immers te zijn kunnen ontsnappen met de hulp van een - door uw kozijn omgekochte - politieman die u hielp het raam te bereiken in uw cel, waarna een klaarstaande wagen u op staande voet naar Kabul bracht. Dit is volkomen onzinnig. Met de achterliggende gedachte dat de betrokken agent redelijkerwijs geen goede verklaring zal kunnen bieden hebben voor uw ontsnapping, houdt uw antwoord op de vraag "waarom hij u niet langs de voordeur kon loslaten", hoegenaamd geen steek. "Hij kon een excuus zoeken" en "ze zijn zeer corrupt in Afghanistan" zijn niet afdoende als antwoorden, daar de politieman zich naar alle waarschijnlijkheid genoodzaakt ging zien net om die laatste reden zijn collega's "die als bewaker aan de deur" stonden deelachtig te maken van zijn vergrijp (CGVS, p.18).

Volledigheidshalve dient ten slotte nog opgemerkt dat een eenvoudige vergelijking van de chronologie van uw relaas met de uitgiftedatum van uw taskara het laatste restje geloofwaardigheid volkomen teniet doet. U verklaart immers dat het vuurgevecht achter uw huis plaatsvond in de zevende maand van 1389 AK (september/oktober 2010 GK) (CGVS, p.16), dat u de dag nadien naar het districtshuis bent geslopen (CGVS, p.17), dat u hier 45 dagen werd vastgehouden (CGVS, p.14 en p.18) en dat u ten slotte na uw ontsnapping meteen naar Kabul bent gevluht (CGVS, p.14) waar u nog ongeveer anderhalve maand verbleef bij uw zus, "tot ze een smokkelaar konden organiseren" (CGVS, p.8 en p.9). Daar uw taskara werd uitgegeven op 4 dalwa 1389 AK (24 januari 2011 GK) (zie stuk 1) - ruimschoots na uw lotgevallen - en u dit document bovendien zelf bent gaan afhalen in het districtshuis (CGVS, p.4), is hier met andere woorden sprake van volkomen onverenigbaarheid van feiten.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara, identiteitsbadge IEC) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De badge werd bovendien hierboven reeds uitvoerig besproken, waarbij het besluit zich opdrong dat aan de echtheid ervan danig dient getwijfeld te worden. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Paktia dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Paktia te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.10) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot de 11de graad naar school bent geweest, dat u naast uw moedertaal Pashtu ook een goede kennis van het Dari heeft (CGVS, p.7) en dat u er bovendien ook in Afghanistan al in slaagde de ondernemingszin op te brengen om u elders te vestigen op een zelfstandige manier. U licht immers toe dat u in Gardez verbleef omdat “de school er beter is” en omdat u “er ook kon werken als arbeider” (CGVS, p.8 en p.10). U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw kozijn en uw schoonbroer er in geslaagd zijn een bedrag van 15.000 dollar bij elkaar te brengen in de korte tijdspanne van maximaal anderhalve maand (CGVS, p.9). Dat uw kozijn hiervoor gronden kon verkopen (CGVS, p.9), blijkbaar zonder te moeten overgaan tot de verkoop van jullie huis – dat volgens uw verklaringen momenteel onbewoond is, daar uw schoonzus en haar kinderen bij uw tante inwonen, en u, behalve uw verdwenen broer geen andere familieleden heeft in het dorp (CGVS, p.8, p.9 en p.16) – lijkt deze indruk te sterken. Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat uw zus, met haar man en twee dochters, al meer dan zes jaar in de wijk Chihil Setun van Kabul woont, dat uw schoonbroer Badshah Jan er een overheidspost bekleedt en dat u bovendien al in de mogelijkheid was er bij hen te logeren (CGVS, p.8 en p.9). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden als volwassene, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Paktia te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban of de overheid, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partijen in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) juncto artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Het begrip vrees moet worden geïnterpreteerd als verwijzende naar de persoonlijke, psychische toestand van de vluchteling, wat een subjectief element uitmaakt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan uiteraard niet oordelen of in hoofde van verzoeker al dan niet een dergelijke vrees bestaat. Evenwel is er aan het criterium een objectief element toegevoegd, met name dat de vrees gegrond moet zijn. Verzoeker volhardt in zijn uiteenzetting voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De feitelijkheden waarop de asielaanvraag zijn gesteund dateren van 2009-2010. Het is niet abnormaal dat men in 2012 bepaalde feiten niet meer exact kan situeren. Verzoeker heeft intussen een bijkomende verklaring ontvangen van enkele ouderen van het dorp, die de problemen bevestigen. De bestreden beslissing houdt op onterechte wijze voor dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de streek waar verzoeker van afkomstig is, Paktia, gewelddadig is, maar stelt dat verzoeker niet naar daar moet terugkeren en zich in Kabul zou kunnen vestigen, waar het veel veiliger is geworden. Deze argumentatie slaat nergens op. Men kan verzoeker niet verplichten om te verhuizen naar een andere regio. Indien dit standpunt gevolgd zou worden zou geen enkele asielzoeker nog recht hebben op asiel omdat hij zich in een veiligere regio zou kunnen vestigen. Ook de regio van Kabul wordt nog steeds gekenmerkt door een instabiliteit, waar verzoeker heel gemakkelijk het slachtoffer van kan worden, temeer nu hij voorheen reeds gevisieerd werd.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een verklaring en identiteitsbewijzen van de dorpsouderen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt verzoeker de taliban te vrezen sinds de ontvoering van zijn broer, hetgeen volgens verzoeker al genoeg bewijs betekent dat de taliban zijn familie in de gaten houden en doordat verzoeker na zijn broer de oudste is (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 14). Deze geloofwaardigheid van de ontvoering van de broer van verzoeker wordt echter ernstig ondermijnd doordat hij dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken zeer precies situeert in de eerste week van de zevende maand van 1388, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zijn broer ontvoerd werd in de achtste maand van 1388 (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15). Daarnaast stelt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds de ontvoering van zijn broer niet meer naar huis ging en, op een paar keer dat hij stiekem naar huis ging na, altijd in Gardez bleef (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij niet meer naar het dorp terug kon omdat hij met een verkiezingskandidaat werkte. Deze verkiezingscampagne vond echter slechts een jaar later plaats en verzoeker werkte slechts een maand voor de verkiezingskandidaat (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 12 en 14). Ook aan zijn verklaringen inzake de situering in de tijd van de gebeurtenissen in het dorp van verzoeker toen hij zijn tante een bezoek bracht kan geen geloof gehecht worden. Verzoeker verklaart immers dat het vuurgevecht achter zijn huis plaatsvond in de zevende maand van 1989 (september/oktober 2010) en dat hij de dag nadien naar het districtshuis ging waar hij 40 à 45 dagen werd vastgehouden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14, 16, 17 en 18). Na zijn ontsnapping trok hij vervolgens meteen naar Kabul waar hij "1 maand à anderhalve maand" bij zijn zus verbleef tot hij een smokkelaar vond (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8, 9 en 14). Dit strookt echter geenszins met de verklaringen van verzoeker dat hij zijn taskara, die werd uitgegeven op 4/11/1389 (24 januari 2011), zelf is gaan afhalen in Sayad Karam district in 1989 (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet abnormaal is dat hij tijdens het gehoor, dat plaatsvond in 2012, bepaalde feiten niet meer exact kan situeren die dateren van 2009-2010, stelt de Raad dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker blijft hieromtrent echter in gebreke.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker, die stelt dat de taliban vooraf hadden aangekondigd dat iedereen die voor de verkiezingscampagnes werkt zou worden omgebracht, überhaupt deze job heeft aangenomen. Verzoeker stelt immers dat zijn job erin bestond foto's op te hangen aan de muren en S. W. M. te introduceren bij de mensen en zijn foto, symbool en nummer te tonen aan de mensen zodat zij zich niet zouden vergissen bij het stemmen. Dit kon de taliban, die volgens verzoeker overal informanten hebben, bijgevolg onmogelijk zijn ontgaan (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 10, 14, 15, 19 en 20). Ook is het niet aannemelijk dat verzoeker, die stelt niet naar het dorp te kunnen terugkeren omdat hij werkte voor een verkiezingskandidaat, net de dag nadat de taliban naar hem zijn komen vragen bij zijn tante toch besliste om in het geheim naar het dorp terug te keren om zijn familie te gaan bezoeken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na het vuurgevecht achter zijn huis dat de dag van dit bezoek zou hebben plaatsgevonden. Zo stelt hij eerst dat hij de ochtend na het gevecht op het districtshuis werd uitgenodigd. Hier toegekomen zou hij echter beschuldigd zijn van medewerking met de taliban (stuk 5,

gehoorverslag CGVS, p. 14). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij zelf naar het districtshuis ging in het donker omdat hij een klacht wou indienen voor de vernieling van zijn huis (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker een klacht wou indienen voor deze materiële schade, terwijl hij dit voor de ontvoering van zijn broer klaarblijkelijk niet nodig vond omdat de politie niets kon doen en het een zeer gevaarlijke regio is, waarin van alles gebeurt en mensen nooit geholpen worden door de politie (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 17). Daarnaast verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken een paar keer verhoord te zijn geweest door agenten (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 2). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen niet de kans te hebben gekregen om het uit te leggen tijdens zijn gevangenschap omdat er geen onderzoeksteam was tijdens die 45 dagen. Er zou zelfs geen enkele politieagent ooit tegen hem gezegd hebben wat er ging gebeuren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 18).

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanspraak ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanspraak worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Tevens dient te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling kan de verklaring van de dorpsoudsten, en bijgevolg ook hun identiteitsdocumenten, door de Raad niet in overweging genomen worden. Bovendien stelt de Raad vast dat het slechts om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, heeft tot elf jaar gestudeerd en spreekt Pashtou en Dari (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 7 en 10). Bovendien woont de zus van verzoeker samen met haar man en twee kinderen in Kabul en heeft verzoeker reeds bij hen verbleven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd

aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamijan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan ondergraven.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF